

бирашъ отъ свѣтовни работи. Седи тукъ, слушай хората и растѣ! Тѣ ще те хранятъ. Пари нѣма да зимашъ, другадѣ нѣма да бѣгашъ. Търпи! Азъ самъ ще дойда слѣдъ врѣме, па съ моитѣ и твоитѣ печалби ще се завърнемъ въ Гладни-Баиръ и ще заживѣемъ богатски!..“

Ганчо търпеливо изпълняваше бащина порѣзка. Хока го господарѣтъ, а той търпи, мълчи... Бѣгатъ пощръклели говеда и гаятъ хореки ниви, биятъ го за това, — той слуша, търпи, мълчи, никому дума не отвърща...

Минава красна пролѣтъ, минаватъ лѣтни горещини, идва мрачна есенъ, облаци се гонятъ по небето, а бързокрили птици на върволици идатъ отъ нѣкъдѣ, спокойно прѣхвъркатъ надъ тихия — бѣлъ Дунавъ и неуморно лѣтятъ къмъ югъ, къмъ топлитѣ страни.

— Ехъ! Тѣ сж щастливи, радостни... си дума Ганчо. — Тѣ иматъ крилѣ, лѣтятъ волно, свободно, на кждѣто поискатъ... Тѣ виждатъ всичко що става по бѣлия свѣтъ. Какво нѣщо е тѣга, не знаятъ!...

Мжчно му е на малкото говедарче. Ядно му е, защото татко му все още не идва. — Дали не се е разболѣлъ нѣкъдѣ? Дали не е умрѣлъ въ широка ромжнска равнина?...

— А тамо горѣ? — Майко, майко, какъ прѣкарвашъ безъ мжжка подкрѣпа? Ами ти, слаба Минке, галено сестриче?... Ганчо се разхълца при тия мили спомени.